

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej w upadłości układowej w K.
przy uczestnictwie A. Spółki Akcyjnej w P. i C.
Spółki Akcyjnej w K.
o wpis w dziale III księgi wieczystej [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A. Spółki Akcyjnej w P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 25 sierpnia 2015 r., sygn. akt V Ca 376/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od uczestniczki postępowania A. Spółki Akcyjnej w
P. na rzecz wnioskodawczyni oraz uczestniczki postępowania C.
Spółki Akcyjnej w K. kwoty po 120 (sto dwadzieścia) zł kosztów
zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny

środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestnika A. S.A. w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 25 sierpnia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Skarżący, wskazując na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości (art. 626⁹ k.p.c. w zw. z art. 626⁸ § 2 k.p.c.), wskazał, że w judykaturze nie wyjaśniono, jaki jest zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego w zakresie badania treści dokumentów dołączonych do wniosku o wpis w księdze wieczystej oraz czy sąd wieczystoksięgowy w oparciu o postanowienie o zabezpieczeniu roszczeń, którego prawomocność nie została poświadczona władny jest dokonać wpisu w dziale III księgi wieczystej zakazu zbywania i obciążania nieruchomości.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia

13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3 - 4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Dodatkowo, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymagań.

Z kolei wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę przyjęcia jej do rozpoznania, skarżący powinien powołać się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzić wywód zmierzający do wykazania tych wadliwości. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Bliższa analiza przytoczonej w skardze argumentacji wskazuje, że powołane przesłanki nie zostały wykazane. Wpis do księgi wieczystej w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia nie musi opierać się na prawomocnym orzeczeniu sądu.

Oczekiwanie na uprawomocnienie orzeczenia byłoby sprzeczne z celem postępowania zabezpieczającego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c.

jw